

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. 4194/1.30/16-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. 4194/1.30/16-3, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „povinný subjekt“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. 4. 2016, č. j. 7635/7.30/15-4, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), ze dne 30. 3. 2016. Rozhodnutím povinného subjektu nebyly žalobkyni poskytnuty požadované informace týkající se anonymizovaných osobních údajů obsažených v protokole o kontrole ze dne 11. 3. 2016, č. j. 6133/7.41/16-1, z důvodu ochrany těchto údajů v souladu s § 8a informačního zákona a dále jí nebyla poskytnuta fotodokumentace z kontroly provedené u kontrolované osoby Daben Kovářská, s.r.o., na základě podnětů právního zástupce žalobkyně učiněných dne 25. 12. 2015, a to z důvodu neexistence této fotodokumentace. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí povinného subjektu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve podrobně zrekapitulovala průběh správního řízení. Dále namítala, že rozhodnutí povinného subjektu není ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), náležitě odůvodněno. Konstatovala, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se za nedostatečné odůvodnění považuje zejména konstatování pouze kopírující dikci zákona, případně pouhý poukaz na rozhodnutí správního orgánu bez jakékoliv skutkové a právní úvahy a v této souvislosti odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 82/2005-50, 2 As 37/2006-63 a 6 Ads 87/2006-36. Uvedla, že v posuzované věci povinný subjekt omezil popis skutkových a právních úvah na pouhou citaci zákonných norem, což byl § 8a informačního zákona a § 4 písm. a) a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Zdůraznila, že v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu chybí úvaha o tom, zda je zákon o ochraně osobních údajů zvláštním předpisem ve smyslu § 8a informačního zákona, zda je povinný subjekt správcem či zpracovatelem osobních údajů ve smyslu § 10 zákona o ochraně osobních údajů, zda jde o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a jaká újma na kterých právech subjektu údajů hrozí poskytnutím těch kterých vyžádaných informací nebo v čem spatřuje povinný subjekt hrozbu soukromému a osobnímu životu subjektu údajů poskytnutím těch kterých vyžádaných informací. Dále poukázala na to, že chybí druhové označení jednotlivých neposkytnutých údajů, popis skutkových zjištění, z nichž tyto úvahy vycházejí, a chybí uvedení podkladů, z nichž byla skutková zjištění učiněna včetně jejich hodnocení. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný, pokud rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, měl příležitost vytýkané nedostatky rozhodnutí povinného subjektu odstranit tím, že by se sám zhostil úkolu, v němž povinný subjekt selhal, a sám vysvětlil, proč je prvostupňové rozhodnutí věcně správné. Byla toho názoru, že nic z toho v rozhodnutí žalovaného nenajdeme, žalovaný pouze znovu odcitoval aplikované normy a uvedl, že důvody rozhodnutí „*zřetelně vyplývají již ze samotného výroku*“, což de facto znamená, že odůvodnění není třeba a že z rozhodnutí povinného subjektu „*zcela jasně vyplývá, jak citované normy oblastní inspektorát aplikoval na konkrétní případ*“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že správní orgány nepovažovaly za nutné v rozhodnutí výslovně uvádět informaci o tom, zda je zákon o ochraně osobních údajů zvláštním právním předpisem dle § 8a informačního zákona, když ze samotného názvu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tohoto právního předpisu je zřejmé, že se jedná o právní předpis, který upravuje ochranu osobních údajů. Dle názoru žalovaného vztah zákona o ochraně osobních údajů k § 8a informačního zákona logicky vyplývá i z toho, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí uvedl citaci § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů v návaznosti na citaci § 8a informačního zákona. Poznamenal, že se mu otázkou, zda je povinný subjekt správcem nebo zpracovatelem ve smyslu § 10 zákona o ochraně osobních údajů, nejevila jako podstatná pro rozhodnutí v dané věci. Za dostatečné považoval označení, že ohledně neposkytnutí údajů se jedná o osobní údaje, úvaha nad tím, zda se v případě neposkytnutých osobních údajů jedná o údaje dle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, jednoznačně plyne z toho, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí zmiňované ustanovení zákona o ochraně osobních údajů citoval, a proto není pochyb o tom, že neposkytnutými údaji měl na mysli údaje ve smyslu § 4 písm. a) tohoto zákona. Uvedl, že je podstatné, že při poskytování osobních údajů fyzickým osobám je vždy hrozba zneužití těchto údajů, přičemž poskytnutím těchto údajů může dojít k ohrožení práv subjektu údajů nebo k neoprávněnému zásahu do jeho soukromého a osobního života. Zdůraznil, že možnou újmu na právech subjektu údajů nebo zásah do soukromého nebo osobního života nelze přesně identifikovat, a jednalo by se tak ze strany správních orgánů o pouhé spekulace. Z tohoto důvodu se správní orgány výše uvedenými úvahami nezabývaly. Dále uvedl, že podkladem pro skutková zjištění povinného subjektu ohledně neposkytnutých osobních údajů byl protokol o kontrole, který žalobkyni povinný subjekt poskytl v anonymizované podobě, a na základě tohoto protokolu povinný subjekt hodnotil anonymizované údaje jako osobní údaje, které požívají ochrany podle zákona o ochraně osobních údajů.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v replice k tvrzení žalovaného, že správní orgány nepovažovaly za nutné v rozhodnutí výslovně uvádět informaci o tom, zda je zákon o ochraně osobních údajů zvláštním právním předpisem dle § 8a informačního zákona, poznamenala, že požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí jsou dány zákonem, nikoli míněním správního orgánu; zákon vyžaduje, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, nestačí jen, aby důvody existovaly v mysli konkrétního úředníka, důvody musí být kvalifikovaným způsobem výslovně manifestovány. Uvedla, že s pořadím citací nelze automaticky spojovat projevení nějakého konkrétního vztahu mezi citovanými předpisy. Konstatovala, že pokud správní orgány ve svých rozhodnutích aplikovaly § 10 zákona o ochraně osobních údajů, musely si vyjasnit otázku, zda je povinný subjekt správcem nebo zpracovatelem osobních údajů, neboť tato skutečnost je zákonným znakem hypotézy uvedené normy. Uvedla, že pokud správní orgán hodlá neposkytnout konkrétní údaj z důvodu, že jde o osobní údaj, musí takový údaj analyzovat a vyřešit si otázku, zda lze takový údaj subsumovat pod zákonný pojem osobní údaj; taková úvaha se neobejde bez toho, aby povinný subjekt alespoň druhově údaj popsal. Poukázala na to, že při aplikaci § 10 zákona o ochraně osobních údajů si musely správní orgány vyjasnit otázku, jaká újma na kterých právech subjektu údajů hrozí poskytnutím těch kterých vyžádaných informací nebo v čem spatřuje povinný subjekt hrozbu soukromému a osobnímu životu subjektu údajů poskytnutím těch kterých vyžádaných informací, neboť tyto skutečnosti jsou zákonným znakem dispozice uvedené právní normy. Upozornila, že o tom, co bylo podkladem pro skutková zjištění povinného subjektu, může žalovaný při absenci takového údaje v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu pouze spekulovat. Pokud žalovaný až

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve vyjádření k žalobě tento údaj předkládá, nemůže tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu zpětně napravit.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně žádostí o informace ze dne 30. 3. 2016 podanou prostřednictvím svého právního zástupce požádala jednak o poskytnutí kopií veškerých záznamů o kontrole včetně fotodokumentace provedené u Daben Kovářská, s.r.o., na základě podnětu jejího právního zástupce, učiněného dne 25. 12. 2016 (zřejmě se mělo jednat o 25. 12. 2015, pozn. soudu) datovou zprávou ID 332189006, a jednak o poskytnutí kopií veškerých záznamů o kontrole včetně fotodokumentace provedené u Daben Kovářská, s.r.o., na základě podnětu jejího právního zástupce, učiněného dne 25. 12. 2016 (zřejmě se mělo jednat o 25. 12. 2015, pozn. soudu) datovou zprávou ID 332195953. Vyrozuměním ze dne 25. 4. 2016 povinný subjekt sdělil žalobkyni, že jí v příloze poskytuje anonymizovanou verzi protokolu o kontrole č. j. 6133/7.41/16-1 ze dne 11. 3. 2016, která je jediným záznamem o kontrole provedené na základě podnětu jejího právního zástupce. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016, č. j. 7635/7.30/15-4, povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 30. 3. 2016 ve vztahu k anonymizovaným osobním údajům obsaženým v protokole o kontrole ze dne 11. 3. 2016, č. j. 6133/7.41/16-1, z důvodu ochrany těchto údajů v souladu s § 8a informačního zákona a ve vztahu k požadavku žalobkyně na poskytnutí fotodokumentace z kontroly provedené u kontrolované osoby Daben Kovářská, s.r.o., na základě podnětů právního zástupce žalobkyně učiněných dne 25. 12. 2015, z důvodu neexistence této fotodokumentace. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce stručné odvolání ze dne 26. 4. 2016, v němž žádala, aby žalovaný rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí. Důvodem podaného odvolání byla skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což žalobkyně spatřovala v tom, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu se prakticky omezuje jen na označení a citaci hmotněprávních norem, za kterých může povinný subjekt žádost o informaci odmítnout. Žalobkyně dále v odvolání uvedla, že povinný subjekt tyto normy sice označil a citoval správně, neukázal však, jak tyto normy aplikoval na konkrétní případ, neboť v rozhodnutí nejsou uvedeny jakékoli konkrétní skutkové okolnosti, které povinný subjekt zjistil a následně subsumoval pod hypotézu citovaných právních norem. Popis aplikace se omezil jen na nepřezkoumatelné konstatování, že „Na základě výše citovaných ustanovení ... OIP žadatele neposkytl osobní údaje obsažené v protokolu o kontrole“. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2016.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Žalobkyně v žalobě uplatnila pouze jediný žalobní bod spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou spatřovala v tom, že rozhodnutí správních orgánů nejsou ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodněna. Podle uvedeného ustanovení platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
10. K této námitce soud nejprve poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného. Soud směrem k žalobkyni dále zdůrazňuje, že většinu právních a skutkových důvodů týkajících se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu uplatnila nově až v žalobě, ačkoliv jí nic nebránilo v tom, aby svou argumentaci uplatnila již ve svém odvolání. Je pak třeba mít v této souvislosti na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání žalobkyně do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015, č. j. 5 Afs 68/2014-38, www.nssoud.cz). Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu totiž platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z uvedeného ustanovení plyne, že úloha odvolatele v odvolacím správním řízení je klíčová, neboť jím uváděné skutečnosti a námitky určují rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k tomu srov. § 82 odst. 2 správního řádu). Je sice pravdou, že odvolací orgán je povinen zkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy z moci úřední, neznamená to však, že by byl při neexistenci odvolacích námitek povinen ve svém rozhodnutí podrobně popisovat důvody, na jejichž základě shledal, že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zákonné. Lze shrnout, že žalovaný nebyl povinen za žalobkyni dovozovat konkrétní námitky, které by eventuálně mohla v odvolání uplatnit, a žalobkyně tudíž ani nemůže žalovanému oprávněně vytýkat, že se nezabýval otázkami, které žalobkyně nevznesla v rámci svých odvolacích námitek. Pro posuzovanou věc to znamená, že žalovaný musel v rozhodnutí o odvolání výslovně posuzovat pouze stručně formulovaný odvolací důvod nedostatečného odůvodnění povinného subjektu tak, jak jej žalobkyně uvedla ve svém odvolání. Této své povinnosti žalovaný dostál.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Soud dále konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou zcela zřejmé právní úvahy, pro které správní orgány částečně odmítly žádost žalobkyně o poskytnutí informací. Správní orgány poukázaly na ustanovení § 8a informačního zákona a § 4 písm. a) a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, která ve svých rozhodnutích citovaly, uvedly, proč tato ustanovení na projednávanou věc aplikují a k jakým dospěly závěrům. Žalobkyně by měla mít též na paměti, že povinný subjekt její žádosti o informace částečně vyhověl a poskytl jí, byť v anonymizované podobě, požadovaný protokol o kontrole ze dne 11. 3. 2016, č. j. 6133/7.41/16-1, který byl jediným záznamem dokumentujícím kontrolu provedenou na základě podnětů právního zástupce učiněných dne 25. 12. 2015 týkající se kontrolované osoby Daben Kovářská, s.r.o. Pokud pak žalovaný s ohledem na zmíněná ustanovení informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů, která se zcela nepochybně týkají ochrany osobních údajů, ve shodě s povinným subjektem v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že z důvodu ochrany osobních údajů byla žadatelce poskytnuta pouze anonymizovaná kopie předmětného protokolu o kontrole (srov. odst. 6 na straně 3 rozhodnutí žalovaného), je naprosto zjevné, z jakého důvodu nebyly žalobkyni poskytnuty osobní údaje obsažené v dotčeném protokolu o kontrole. Správní orgány rovněž zcela jasně a srozumitelně vysvětlily, z jakých důvodů neposkytly žalobkyni požadovanou informaci v podobě fotodokumentace související s danou kontrolou, které spočívaly v tom, že žádné fotografie nebyly při předmětné kontrole pořízeny.
12. Soud dále uvádí, že z pohledu § 10 zákona o ochraně osobních údajů je povinností jak správce osobních údajů, tak jejich zpracovatele zajistit ochranu osobních údajů. Pro projednávanou věc je tedy nerozhodné, zda povinný subjekt vystupoval v pozici zpracovatele či správce osobních údajů ve smyslu výše uvedeného ustanovení, neboť jeho povinností bylo v každém případě dbát o to, aby nedošlo k zásahu do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jestliže tedy žalobkyně až v žalobě namítala, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů chybí úvaha o tom, zda je povinný subjekt poskytovatelem či zpracovatelem osobních údajů, je nutno konstatovat, že absence této úvahy nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.
13. Soud nemůže souhlasit se žalobkyní v tom, že by v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nebyly uvedeny podklady, z nichž byla skutková zjištění učiněna. Již povinný subjekt ve svém rozhodnutí zřetelně uvedl, že žalobkyni poskytl anonymizovanou kopii předmětného protokolu o kontrole, která je jediným záznamem o kontrole dokumentujícím kontroly provedené na základě podnětů právního zástupce učiněných dne 25. 12. 2015 týkající se kontrolované osoby Daben Kovářská, s.r.o. Z uvedeného je dle soudu patrné, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, z něhož správní orgány činily skutková zjištění, byl právě protokol o kontrole ze dne 11. 3. 2016, č. j. 6133/7.41/16-1, a že z žádných dalších podkladů správní orgány nevycházely. Z odůvodnění rozhodnutí je též zjevné, že správní orgány uvedený protokol o kontrole hodnotily a že učinily skutkové zjištění spočívající v tom, že v daném protokolu jsou obsaženy osobní údaje konkrétních osob, které nelze dle příslušné zákonné úpravy, jejíž použití považovala též žalobkyně za správné (srov. odvolání žalobkyně), poskytnout, a proto přistoupily k anonymizaci příslušných údajů v protokolu o kontrole.
14. Dále se soud zabýval námitkou spočívající v tom, že v rozhodnutích správních orgánů chybí druhové označení jednotlivých neposkytnutých údajů. Z § 8a informačního zákona ve spojení s § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů neplyne povinnost správních orgánů vymezit v odůvodnění rozhodnutí jednotlivé neposkytnuté osobní údaje. Pokud tedy žalobkyně uvedenou námitku ve svém odvolání neuplatnila, nemůže žalovanému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

oprávněně vytýkat, jestliže považoval rozhodnutí povinného subjektu za souladné s právními předpisy, že se s touto otázkou explicitně nevypořádal. Dále soud k této námitce poznamenává, že z obsahu rozhodnutí správních orgánů je s ohledem na citaci § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů patrné, že se v této věci dle názoru správních orgánů jednalo o osobní údaje právě ve smyslu tohoto ustanovení, které pro účely zákona o ochraně osobních údajů, a tedy i informačního zákona definuje pojem osobní údaj. Soud proto nemůže souhlasit se žalobkyní, že by z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nebyla zřejmá úvaha o tom, zda se jedná o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Jestliže měla žalobkyně tímto tvrzením na mysli absenci specifikace konkrétních zpřístupněných osobních údajů, soud k tomu uvádí, že z obsahu anonymizované verze předmětného protokolu o kontrole lze bez obtíží dovodit, že šlo o osobní údaje týkající se konkrétních identifikovatelných fyzických osob v rozsahu jejich jména a příjmení, popřípadě ve spojení s datem jejich narození (srov. formulace „*Dohoda o rozvázání pracovního poměru s*“ či „*Podle sdělení pana*“).

15. K argumentaci žalobkyně, že chybí úvaha o tom, jaká újma na kterých právech subjektu údajů hrozí poskytnutím těch kterých vyžádaných informací nebo v čem spatřuje povinný subjekt hrozbu soukromému a osobnímu životu subjektu údajů poskytnutím těch kterých vyžádaných informací, soud opětovně poukazuje na to, že žalobkyně toto své tvrzení neuplatnila v odvolání, a žalovaný tak neměl povinnost se explicitně s touto námitkou vypořádat. Soud k tomu nicméně dodává, že z povahy ochrany osobních údajů konkrétních fyzických osob je zřejmé, že zpřístupnění osobních údajů vždy brání zásahu do soukromého a osobního života spočívajícímu ve zveřejnění informací vztahujících se k fyzické osobě, kterými je identifikovaná nebo identifikovatelná, přímo nebo nepřímo, odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků jí specifických. Pokud tedy správní orgány neposkytly žalobkyni výše uvedené osobní údaje konkrétních fyzických osob, je jednoznačné, že dospěly k závěru, že jejich zveřejněním by došlo k zásahu do jejich soukromého či osobního života.
16. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů nezpůsobuje ani chybějící úvaha o tom, zda je zákon o ochraně osobních údajů zvláštním právním předpisem ve smyslu § 8a informačního zákona. Soud znovu zdůrazňuje, že ani tuto námitku žalobkyně neuvedla ve svém odvolání a i v tomto případě se žalovaný nemusel touto námitkou výslovně zabývat. Soud dále podotýká, že absence dané úvahy nemůže mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, neboť z hlediska jejich přezkumu je podstatné, že ve spojení s § 8a informačního zákona aplikovaly konkrétní ustanovení zákona o ochraně osobních údajů, tato ustanovení uvedly a stručně vysvětlily, proč je v daném případě použily. Okolnost, že výslovně nezdůraznily, že jde o zvláštní či obecný právní předpis ve vztahu k informačnímu zákonu, který upravuje práva a povinnosti při zpracování osobních údajů, tedy nebrání přezkumu rozhodnutí správních orgánů.
17. Soud dále konstatuje, že žalovaný v odvolacím řízení hodnotil všechny odvolací námitky žalobkyně a uvedl, proč nepovažoval její námitky za důvodné. Byť si lze jistě představit obsahově hodnotnější odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, soud uzavírá, že nejsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. Námitky žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů proto nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Jelikož žalobkyně v žalobě neuplatnila námitky, jimiž by zpochybňovala závěry správních orgánů o důvodnosti odepření části požadovaných informací, soud jejich správnost neposuzoval.
19. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. ledna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.